RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 129.466 van 19 maart 2004
in de zaak A. 119.083/XIV-9364.

In zake : 1. XXX,
2. XXX,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat D. MONFILS,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Eedgenotenstraat 51

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beide van Oekraïense nationaliteit, op 29 maart 2002 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2002 tot bevestiging van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van respectievelijk 5 maart 2001 en 11 december 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 9 april 2002 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partijen;

Gelet op de beschikking van 17 december 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 maart 2004;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. HAEGEMAN die, loco Advocaat D. MONFILS verschijnt voor de verzoekende partijen en van Adjunct-adviseur G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. XXX, van Oekraïense nationaliteit, is in België binnengekomen op 13 december 2000 en heeft zich op 15 december 2000 vluchteling verklaard. XXX, eveneens van Oekraïense nationaliteit, is in België binnengekomen op 22 november 2001 en heeft zich op 5 december 2001 vluchteling verklaard.

1.2. Met betrekking tot verzoeker neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 5 maart 2001 een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Met betrekking tot verzoekster neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 11 december 2001 een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.4. Op 19 maart 2002 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen twee beslissingen tot bevestiging van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van respectievelijk 5 maart 2001 en 11 december 2001 tot weigering van verblijf. Dit zijn de bestreden beslissingen. De motivering ervan luidt als volgt:

Wat verzoeker betreft:

> "(...)
> Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag onontvankelijk is. U heeft immers, zonder geldige reden, geen gevolg gegeven binnen

de maand aan de oproeping vervat in de brief die u aangetekend werd verstuurd op 13 februari 2002 op uw gekozen woonplaats.
(...)".

Wat verzoekster betreft:

"(...)
Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag onontvankelijk is. U heeft immers, zonder geldige reden, geen gevolg gegeven binnen de maand aan de oproeping vervat in de brief die u aangetekend werd verstuurd op 18 december 2001 op uw gekozen woonplaats.
(...)".

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoekers als eerste middel aanvoeren:

"a) Eerste middel: schending van het motiveringsbeginsel en in het bijzonder van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve akten en het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

■ Eeerste deel van het middel:

Verzoekers werpen een eerste middel op wegens schending van het motiveringsbeginsel en in het bijzonder van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve akten en het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.
Volgens J. Salmon, 'une décision administrative est dépourvue de base juridique (et est par conséquent entachée d' un vice de motivation) lorsque celle sur laquelle a cru pouvoir se fonder l'autorité administrative était inapplicable en l'espèce' (J. Salmon, Le Conseil d' Etat, Bruylant, 1994, tome I, p. 474).
In casu heeft het Commissariaat-Generaal de beslissing uitdrukkelijk gegrond op artikel 52 van de wet van 15 december 1980.
Dit artikel kan in casu nochtans niet worden toegepast, daar het slechts betrekking heeft op de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn aangestelde en geenszins het Commissariaat-Generaal.
De Commissaris Generaal is niet de aangestelde van de Minister van Binnenlandse Zaken en hij handelt in volledige onafhankelijkheid, overeenkomstig artikel 57-2 van de wet van 15 december 1980.
De bepalingen, die in casu toepasselijk zijn, bevinden zich niet in artikel 52 van de wet, maar wel verder in de wet.
De aangevochten beslissing is aldus manifest aangetast door een eerste schending van het motiveringsbeginsel (motieven naar recht).

■ Tweede deel van het middel:

De Raad van State is ook belast met het onderzoeken van het feit of 'l'autorité dont l'acte administratif émane n'a pas tenu pour établis des faits qui ne résultent pas de son dossier, si elle a donné à ceux-ci une interprétation non déraisonnable et si cette interprétation ne procède pas d'une erreur manifeste d'appréciation' (F. Bernard, La procédure belge de reconnaissance de la qualité de réfugié à l'épreuve de la censure du Conseil d'Etat, R.D.E., 1999, p. 114).
In casu, is het ten onrechte dat het Commissariaat-Generaal heeft gedacht objectieve elementen uit het dossier te moeten afleiden, nl. 'U heeft immers, zonder geldige reden, geen gevolg gegeven binnen de maand aan de oproeping'.
Inderdaad op 09 januari 2002 hebben verzoekers het Commissariaat-Generaal een omstandig schrijven gericht, waarin de motieven van hun asielaanvraag worden weergegeven (kopie in bijlage).

Het betreft daar wel degelijk een gevolg, gegeven naar aanleiding van de oproeping van 18 december 2001 - zodat het Commissariaat niet kan besluiten tot de afwezigheid van enig gevolg op deze oproeping.
De aangevochten beslissing is aldus manifest aangetast met een tweede schending van het motiveringsbeginsel (materiële onjuistheid van de feitelijke motieven).

- Derde deel van het middel:

Verzoekers verwijten het Commissariaat Generaal tenslotte de beslissing op artikel 52 van de wet van 15 december 1980 gebaseerd te hebben, zonder verder te verduidelijken welk van de onderdelen van dit erg lang artikel van toepassing is in concreto.
Welnu, dit artikel omvat ongeveer twintig verschillende toepassingsgevallen - zodat het noodzakelijk is te specifiëren welk van toepassing is, opdat een lezer die buitenstaander is de betwiste beslissing zou begrijpen.
Het Commissariaat Generaal was tot voor kort trouwens duidelijker in zulke zaken, waarbij het met meer precisie artikel 52.2.4 van de wet beoogde.";

2.1.2.1. Overwegende dat verzoekers als eerste middel aanvoeren: schending van het motiveringsbeginsel en in het bijzonder van de Uitdrukkelijke Motiveringswet en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet;

2.1.2.2. Overwegende dat volgens verzoekers de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing geen toepassing kan maken van artikel 52 van de Vreemdelingenwet omdat dit artikel slechts betrekking heeft op de Minister van Binnenlandse Zaken; dat artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet een georganiseerd administratief beroep inricht; dat dit artikel niet uitdrukkelijk de gronden vermeldt waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bij dringend beroep bij hem aanhangig gemaakte beslissing kan bevestigen, dan wel kan beslissen dat een verder onderzoek noodzakelijk is; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wanneer hij oordeelt in dringend beroep, dezelfde beoordelingsbevoegdheid heeft als die waarover de Minister in eerste aanleg beschikt; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de in artikel 63/3, § 1, bepaalde beslissing rechtmatig kan steunen op de in artikel 52 van de Vreemdelingenwet bepaalde onontvankelijkheidsgronden;

2.1.2.3. Overwegende dat verzoekers stellen dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte heeft gedacht objectieve elementen uit het dossier te moeten afleiden aangezien verzoekers op 9 januari 2002 een omstandig schrijven, waarin hun motieven van hun asielaanvraag worden uiteengezet, tot de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben gericht; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 9 januari 2002 zijn asielrelaas schriftelijk heeft uiteengezet; dat de asielaanvraag van verzoekers echter onontvankelijk werd verklaard op grond van het niet verschijnen bij hun verhoor en het feit dat zij hebben nagelaten binnen de maand na de oproeping de reden te vermelden waarom zij geen gevolg konden geven aan hun oproeping; dat verzoekers per oproepingsbrief uitgenodigd zijn om op respectievelijk 10 januari 2002 en 28 februari 2002 hun asielrelaas te komen toelichten op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat verzoekers op deze data

niet op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn verschenen, hetgeen niet wordt betwist in het verzoekschrift; dat verzoekers hebben nagelaten een document in te dienen om hun overmacht (waardoor zij belet waren gevolg te geven aan de oproeping) aan te tonen; dat verzoeker na zijn oproepingsbrief van 18 december 2001 heeft geantwoord op het verzoek om inlichtingen die in de oproepingsbrief vervat was; dat deze schriftelijke verklaring, die geen melding maakt van de reden van afwezigheid, geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekers zonder geldige reden geen gevolg hebben gegeven aan de oproeping zelf; dat de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet kennelijk onredelijk zijn;

2.1.2.4. Overwegende dat verzoekers de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijten het artikel waarop de bestreden beslissingen steunen niet verder gespecifieerd te hebben; dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat uitdrukkelijk wordt vermeld dat verzoekers “zonder geldige reden, geen gevolg hebben gegeven binnen de maand aan de oproeping”; dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet tot doel heeft de belanghebbende in kennis te stellen van de redenen waarom de desbetreffende administratieve overheid tot de bestreden beslissing is gekomen, zodat de betrokkene in staat is te weten of het wenselijk is zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat trouwens uit de ontwikkeling van het middel blijkt dat verzoekers zeer goed weten dat de bestreden beslissingen steunen op artikel 52, § 2, 4**/** van de Vreemdelingenwet;

2.1.2.5. Overwegende dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoekers als tweede middel aanvoeren:

> “b) Tweede middel: schending van het motiveringsbeginsel en meer bepaald van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivering van administratieve handelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 over de toegang op het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en schending van de artikelen 52.2.4 van de wet van 15 december 1980, in zoverre dat de betwiste beslissing een ongeschikte interpretatie van dit artikel gebruikt, waar ze de weigering van het verblijf automatisch afleidt uit de afwezigheid van een antwoord op een vraag tot inlichtingen of van een reactie op een oproeping
>
> Verzoekers brengen een tweede middel naar voor dat tegelijkertijd gebaseerd is op de schending van het motiveringsbeginsel (met name van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivering van administratieve handelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 over de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en van het artikel 52 van de voornoemde wet.
>
> Wanneer men de beslissing leest, lijkt inderdaad dat het in de geest van de overheid die tegenpartij is zeer duidelijk is dat de afwezigheid van enig antwoord op een vraag tot inlichtingen binnen de termijn van een maand of de afwezigheid van reactie op een

oproeping, de weigering van de hoedanigheid van politiek vluchteling tot onmiddellijk gevolg heeft.
De termen die gebruikt worden door de overheid die tegenpartij is, laten inderdaad geen enkele twijfel op dit vlak bestaan (cfr 'U heeft immers, zonder geldige reden, geen gevolg gegeven ...').
Het gaat hier echter om een fout begrip van het artikel 52 van de wet van 15 december 1980 over de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en bijgevolg om een foute toepassing van een rechtsregel, namelijk nog om een foute motivering op juridisch vlak. Dit artikel voorziet wel degelijk dat 'de Minister kan beslissen dat de vreemdeling ...' (artikel 52.2.4).
Het feit dat de wetgever het woord 'kan' gebruikt, bewijst dus wel degelijk dat de wetgever niet op automatische wijze de afwezigheid van inlichtingen wenst te sanctioneren met het ontzeggen van de hoedanigheid van vluchteling.
Door een motivering te gebruiken die nochtans toelaat zich zulk automatisme in te denken, ter ondersteuning van haar beslissing en door er bovendien een stijlclausule van te maken die systematisch hernomen wordt in al haar beslissingen, heeft de overheid niet alleen een te ruime opvatting aan de rechtsregel gegeven en heeft ze de betekenis ervan niet gerespecteerd, maar heeft ze haar beslissing bovendien met een schending van het motiveringsbeginsel aangetast.";

2.2.2.1. Overwegende dat verzoekers als tweede middel aanvoeren: schending van het motiveringsbeginsel en meer bepaald van de Uitdrukkelijke Motiveringswet, van artikel 62 en van artikel 52, § 2, 4**/** van de Vreemdelingenwet; dat verzoekers van mening zijn dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen artikel 52 van de Vreemdelingenwet niet juist toepast omdat de afwezigheid van inlichtingen niet op automatische wijze kan leiden tot het ontzeggen van de hoedanigheid van vluchteling;

2.2.2.2. Overwegende dat, indien de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vaststelt dat hij wordt gehinderd om zijn opdracht uit te voeren, door het niet verschijnen van verzoekers of door het niet indienen van de reden voor het niet verschijnen, hem geen andere mogelijkheid rest dan de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken te bevestigen, zonder uitspraak te doen over de zaak zelf; dat volgens artikel 52, § 2, 4**/** van de Vreemdelingenwet de Minister kan beslissen dat de vreemdeling niet toegestaan zal worden in het Rijk te verblijven; dat in de bestreden beslissingen nergens wordt gesteld dat bovenvermeld artikel automatisch een weigering tot verblijf insluit; dat de bestreden beslissingen correct steunen op artikel52, § 2, 4**/** van de Vreemdelingenwet; dat het tweede middel ongegrond is,

B E S L U I T :

<u>Artikel 1</u>.

Het beroep wordt verworpen.

<u>Artikel 2</u>.

De kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien maart tweeduizend en vier, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	C. VERHAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

C. VERHAERT. **A. BEIRLAEN.**